

Na koleji jsme drželi místo Kim Ir-senovi

Kolem Luboše Pospíšila je živo. Zaprvé v říjnu vydal svůj první koncertní záznam. V pražském Paláci Akropolis mu jej pokřtil David Koller a přítomny byly také kamery České televize. Hudebník totiž chystá dokument s režisérkou Alenou Činčerovou. „Vysílat se bude snad příští rok na jaře, i když je možné, že si ho necháme až na podzim, kdy budu slavit sedmdesátiny,“ avizuje Pospíšil.

TEXT: VÁCLAV HNÁTEK

Luboš Pospíšil, foto: Milan Vícha

ZASTUPOVÁN OSA
OD 1981, V DATABÁZI
MÁ REGISTROVÁNO
103 HUDEBNÍCH DĚL

Logická otázka – proč vydáváte první „živák“ až nyní?

Pokaždé v minulosti, kdy by snad byla možnost zaznamenat koncert, zároveň dozrála doba na novou studiovou desku. Což se tak od roku 1981 opakovalo v nějakých tří- nebo čtyřletých cyklech. A mě vlastně nenapadlo, abych o něco takového usiloval. Sestavy, které jsem měl, se často obměňovaly nebo úplně končily, takže jsme naživo nikdy nedospěli k takové dokonalosti, aby to stálo za to nahrávat.

To znamená, že v celé vaší sólové kariéře jste byl s podobou koncertů trochu nespokojený?

No, ony ty změny nebyly vynucené tím, že by nám to hudebně nesedělo, ale odchody do jiných kapel. Například David Koller už koncem 80. let zakládal Lucii. Takže si to nikdy tak nesesdlo, aby mělo cenu koncert natáčet. V 90. letech jsem kapelu ani nedržel, desky jsem točil s různými kutnohorskými muzikanty, se kterými však nešlo dál počítat. O bubeníka Martina Vajgla byl obrovský zájem, takže hrál v -123min., Čechomoru nebo Wanastavových Vjezech a nakonec skončil v Olympiku.

Takže nyní je ta správná doba?

Lidi ten náš koncertní program baví, návštěvnost se v průběhu posledních roků zvedá, takže bylo naprosto jasné, že je potřeba živák udělat.

Deska vznikla v ostravském klubu Parník. Nebylo by logičtější nahrávat třeba v Malostranské besedě nebo v Paláci Akropolis v Praze, což jsou takové vaše skoro domovské scény?

V Parníku je jednak velmi kvalitní vybavení, s lidmi, kteří tam zvučí, se dlouho známe. A hlavně tam je vynikající atmosféra, publikum to má rádo a my u nich hrajeme každý rok. Začali jsme tam tedy koncerty nabírat už před pár lety, ještě než bylo jasné, že budeme dělat živou desku.

Cover alba

Takže na desce je smíchaných víc večerů dohromady?

Je to jeden koncert z roku 2016 a jeden letošní. Myslím, že lidi zvenku asi rozdíl nepoznají, ale uvnitř kapely byla tendence prosazovat ten novější záznam. Bubenice Pája Jirkovská i kytarista Mirek Linhart byli třeba se svým výkonem spokojenější, ovšem některé kousky ze starší nahrávky měly lepší atmosféru. Já sám jsem to moc neřešil.

Je to jeden z desítek koncertů v roce, ale nahrává se. Jste z toho v tu chvíli nervóznější než jindy?

Když se dělá záznam nebo je u toho třeba televize, tak si musím dávat bacha, abych nezvorál texty. Ale jakmile na to začnu myslet, tak ta pravděpodobnost se samozřejmě rapidně zvyšuje.

Proč jste zařadili dva covery – joplinovskou Mercedes Benz, kterou zpívá Pája, a Mišíkovo Špejchar blues, kde se pěvecky vystřídá celá kapela?

My jsme a deska vychází jako Luboš Pospíšil & 5P, čili ta kapela by i vokálně měla dostat příležitost. Navíc ne každá skupina má pět zpívajících instrumentalistů. To je výhoda a tady nás to tlačí do situace, kdy se můžou všichni předvést i pěvecky. Lidi si to Pájino podání Mercedes Benz strašně oblíbili a funguje to jako velmi příjemné zpestření koncertu. Co se týká Špejchar blues, tak jsme kdysi měli Vládu Mišíka jako hosta, a kvůli jeho nemoci se nevědělo jistě, jestli dorazí. Kapela se to tedy naučila zpívat a už to tak zůstalo.

→

Z koncertu Pocta Radimu Hladíkovi, foto: Ivan Prokop

A potom se na záznam dostala ještě skladba Doky, vlaky, hlad a boty od Flamenga, kterou jste zpíval už s C&K Vocalem...

Když Flamengo nahrálo desku Kuře v hodinkách, tak tomu dalo ten základní instrumentální náboj, vynikající a spíš jazzrockový. C&K Vocal to potom nazpíval, hlasů tam byla spousta. A my jsme snad jediná parta, která dnes může tyhle dvě polohy spojit. Uzpívat to není vůbec jednoduché.

To zní trochu samolibě, ale beru.

Ale já fakt o žádné jiné takové kapele nevím. (smích) Můžu se plést.

Vy teď máte v zádech často televizní kamery. Co se chystá?

Režisérka Alena Činčerová o mně chystá dokument. V České televizi je samozřejmě spousta materiálu,

hlavně z 80. let, Hitšarády a všechno. Televize nabrala ostravský koncert a pro atmosféru vznikly další záběry i v Akropoli. A teď budeme tři dny točit rozhovory a jezdit po různých místech. Budu tak vytížený, že vůbec nevím, jak to všechno zvládnou.

Ale výsledek by měl stát za to, ne?

Alena teď dokončila dokumenty o šlechtě Modrá krev, koukal jsem na to, to bylo povedené. Takže jsem v dobrých rukou.

Kdy se to bude vysílat?

Do konce roku to musí být sestříhané. Kdy se dokument nasadí v televizi, to nevím. Uvažovalo se o jaru, ale možná to bude později, neboť mě v září čekají kulatiny. Takže to spíš bude směřovat k nim.

Vytáhla z vás Alena Činčerová nějaké neznámé věci? Nebo uvidíme něco nečekaného?

Můžu zmínit dvě místa spojená s mým životem, která stojí za to. Studoval jsem pedagogickou fakultu v Brandýse nad Labem a kolej jsme měli ve Staré Boleslavi. Tehdy se jmenovala Kolej Kim Ir-sena, protože soudruh se tam v 50. letech stavil a oni z toho byli tak nadšení, že ji po něm pojmenovali. Teď už samozřejmě ne, ale ještě v 70. letech to bylo napsané velkým písmem nad vchodem. A my jsme zjistili, že v Severní Koreji je první sedadlo za řidičem autobusu potažené bílým sukmem a nikdo si tam nesmí sednout, protože co kdyby náhodou přistoupil soudruh Kim Ir-sen. Takže jsme vedle vrátnice dali křeslo, na něj prostěradlo, a když se vrátná ptala, co blbneme, tak říkáme,

že kdyby náhodou přijel soudruh Kim Ir-sen, aby si měl kam sednout. Řekla nám, že jsme blbci a že nás vyhoděj.

A to druhé místo?

Rodiče mám z Vysočiny, ze stejné obce, odkud pocházel otec Jana Kubiše. Tím pádem je to vesnice docela výjimečná.

Jestliže živák dosud nevyšel, protože vždycky zrovna dozrál čas na novou desku, tak se musím zeptat – kdy bude další studiová nahrávka? Poslední vyšla před pěti lety.

To je trochu problém. Nedávno jsme vydali dva komplety všech předchozích nahrávek, třináct cedéček, čímž se mi to celé nějak uzavřelo. A motivace pustit se do něčeho nového teď u mě moc není. I když jsem s Pepou Lábusem udělal dvě písně a zhudebnil jsem ještě jeden text Pavla Šruta, a když hraju sám s kytarou, tak si to před lidmi testuju. Ale že bych se pustil do nějaké vážné studiové práce, to teď asi nehrozí.

A co třeba nahrát nějaké písničky právě jen sám s kytarou?

To mi zas přijde málo. Takhle, uvažuju nad tím, že bych trochu experimentoval. Pozval bych si lidi, se kterými jsem hrával, tedy hosty, neopíralo by se to tentokrát o 5P. Mluvil jsem s Janem Saharou Hedlem nebo Martinem Vajglem, našel jsem skvělé vokalisty, které by taková práce taky zajímala. Takže možná se vrhnu do něčeho takového, ale s nikým jsem to ještě nespustil.

To mi přijde jako pozoruhodný projekt.

Někdo mi na to říkal, že trochu kopíruju cestu, kterou se v poslední době vydal Vláda Mišík...

Trochu ano!

Ale já jsem to v úmyslu neměl, a když jsem o tom začal přemýšlet, tak jsem ani nevěděl, že Vláda novou desku dělá, tím méně s kým.

Takže ale nové písně vznikají?

Muziky mám docela hodně, problém

je s texty. Všichni ti důležití lidé jako Ladislav Kantor nebo Pavel Šrut už mezi námi nejsou. Na druhou stranu tu chybí i skladatelé jako Ota Petřina nebo Petr Skoumal, takže to není jednoduché. S Pepou Lábusem to ale jde. Zatím se povedlo, na co sáhl. Napsal mi čtyři texty a nebál bych se mluvit o hitech.

Ale vždyť mladých skladatelů a textařů jsou spousty, ne? Nebo vám nevyhovují?

Je jich dost a někteří jsou dobří, to je jasné. Ale nejsou vynikající. Podle mě je spíš autorská krize. V muzice tolik ne, ale textově je to děsivé.

Jak fungovala spolupráce s těmi velikány, o kterých byla řeč? Psali texty na vaši muziku, nebo vy jste zhudebňoval?

Ladislav Kantor psal na muziku, Pavel Šrut dělal čistou poezii, kterou jsem zhudebňoval. Ale ono to ve finále není důležité. Když se s těmi lidmi znáte, tak si to začne sedat a vlastně ani vůbec nevíte proč. Na tom pořadí potom vážně nezáleží. ☒

Muziky mám docela hodně, problém je s texty. Všichni ti důležití lidé jako Ladislav Kantor nebo Pavel Šrut už mezi námi nejsou.

Křest v Paláci Akropolis, foto: Zdeněk Hejduk